

то да се научи да си служи съ човката си. Да се браниш е почитено. Само овцетъ сж скромни. Голѣмитъ животни сж сѣ разбойници. Видѣла ли си ти нѣкога скромень лъвъ? Познаваш ли нѣкой добродушень тигъръ? Има ли потиснатъ орелъ? А тѣ сж всички голѣми. И колко повече трѣбва да се бранятъ малкитѣ! Научи нашия синъ да не счита никого по-голѣмъ отъ себе си и да знае, че ще има толкова право, колкото си присвои самъ. Свѣтътъ е на най-смѣлия. Колкото е по-властолюбивъ, толкова по-почитанъ ще бжде“.

Малкото гарванче дочу това и рѣчта на неговия татко му се хареса повече отъ думитѣ на майка му. То стана толкова дръзко, че гарванката изгуби единъ день търпение и го клѣвна здраво съ човката. Малкото побѣснѣ отъ гнѣвъ, покачи се на края на гнѣздото, за да се приготви за отбрана, ала изгуби равновѣсие и се струполи надолъ.

„По дяволитѣ да идешъ!“ изкрещѣ гарванката и се настани удобно въ гнѣздото.

Гарванчето падна прѣзъ зеленитѣ рѣдки листници на крушата тъкмо прѣдъ краката на една бабичка, която си отпочиваше на една пейка. Бабата вдигна пилето, което плѣскаше безсилно крилѣтъ си. „Ахъ, ти бѣдно животно, ти си направило нѣкое недраговолю пжтешествие низъ въздуха! Разбира се, ти си паднало отъ гнѣздото. И сега си гладно, а ти е и студено. Що да правя съ тебе азъ сега?“

Съвсѣмъ наблизко имаше една малка кръчмица, която принадлежеше на единъ младъ мжжъ и на жена му. Бабата го занесе при тѣхъ. Младата жена се зарадва на младото гарванче и каза: „Ние ще го задържимъ и ще го на-

речемъ Петъръ“. Слѣдъ това тя го турна въ една голѣма клѣтка, даваше му млѣко и хлѣбъ, зрънца и сладки. Това се хареса твърдѣ много на младия Петъръ. Той ядѣше и пиеше толкова много, че стана голѣмъ и силенъ и клѣтката му отѣснѣ.

До кръчмата имаше дворъ и въ него растѣше единъ дивъ кестень, който хвърляше сѣнка, когато слънцето си вършеше много добръ работата прѣзъ топлото лѣто. Въ двора живѣеше, въ една колиба, Ралли, шотландско овчарско куче. То бѣше голѣмо, силно, и имаше дълги жълти косми. Ала космитѣ на врата му бѣха бѣли като снѣгъ, та изглеждаше като че носи яка. Ралли бѣше добръ възпитано куче. Той знаеше своитѣ длъжности и ги изпълняваше добръ. Освѣнъ това, той бѣше миролюбивъ, не хапѣше и не лаеше безъ нужда. Да, той бѣше даже добъръ приятель съ Муша, сивата котка, а това не бѣше лесно. Ралли и Муша поглеждаха отначало отдалеко клѣтката, въ която черниятъ Петъръ неспокойно подскочаше, ала наскоро Ралли започна да пристѣпя по-близо за да види плѣнника и се запознае съ него. Муша се промъкна слѣдъ него. Ралли седна прѣдъ клѣтката, която висѣше подъ кестеня и разглеждаше Петра отъ долу, а Муша се покатери на единъ клонъ и го гледаше отгорѣ. Тогава Петъръ стана важенъ. „Добъръ день, на двама ви!“ извика той. „Да, добръ ме вижте, такъвъ юнакъ, като мене, трѣбва да не ви е попадалъ тука“.

— „Не“, каза честниятъ Ралли.

— „Не“, потвърди Муша, „такава грозна птица до сега не сме виждали тука“.

— „Що, грозна птица?“ преграчи Петъръ. „Да, знай, ти приказвашъ така, защото не можешъ да ме докопашъ. Почакай, пълзяща гадина, азъ ще ти платя, само веднажъ да излѣза отъ клѣтката. Ще изкълва азъ твоитѣ лукави очи!“

— „Фу“ промърмори Ралли, „ти си билъ наистина отвратителна птица.“

Сега Петровиятъ гнѣвъ се обърна срещу Ралли. „И ти ли сжщото дрънкашъ? Какво си мислишъ ти? Имашъ ли крилѣ като мене? Имашъ ли такава остра човка? Пжтувалъ ли си до сега въ въздуха? Азъ струвамъ много повече отъ васъ. Вие сте тромави пълзящи гадини“.